

Ce este nașterea din nou?

Partea 1: Ce este nașterea din nou?

Verset călăuzitor: Ioan 3.6

Ioan 3.6: Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duhul este duh.

Introducere

Probabil că sunt puține subiecte care au dat naștere la mai multe dificultăți și confuzii decât cel al renașterii sau nașterii din nou. Foarte mulți, care sunt ei înșiși subiecte ale acestei nașteri din nou, nu știu ce este aceasta, și sunt adesea plini de îndoieli dacă au avut vreodată această experiență. Sunt mulți cei care, dacă și-ar putea exprima dorințele în cuvinte, ar spune: „O, dacă aș fi știut cu siguranță că am trecut de la moarte la viață! Dacă aș avea convingerea deplină că aș fi născut din nou, ce fericit aș fi!” - Astfel ei sunt chinuți de frică și îndoială de la o zi la alta și de la un an la altul. De multe ori au speranța că această mare schimbare a avut loc cu ei; dar curând ceva se ridică din nou în ei, care îi face să considere că toate speranțele lor anterioare sunt iluzii. Ei judecă în funcție de sentimentele și experiențele lor, și nu pe baza învățăturilor simple ale Cuvântului lui Dumnezeu, și de aceea ei trebuie în mod necesar să se scufunde mereu în îndoială și nesiguranță.

Mi-ar place să întreprind împreună cu cititorul meu, în lumina Sfințelor Scripturi, o lecție a acestui subiect atât de important și interesant. Este de temut că o mare parte din concepțiile greșite, care sunt răspândite în legătură cu aceasta, provin din faptul că se predică foarte des nașterea din nou și roadele ei în locul lui Hristos. Efectul este plasat înaintea cauzei, iar acest lucru trebuie să producă întotdeauna confuzie în gândire.

Să studiem succesiv următoarele întrebări:

1. [Partea 1] Ce este nașterea din nou?
2. [Partea a 2-a] Cum se produce nașterea din nou?
3. [Partea a 3-a] Care sunt urmările nașterii din nou?

[Partea 1] Ce este nașterea din nou?

Starea noastră de la natura noastră

Mulți consideră nașterea din nou ca fiind o schimbare a vechii naturi, provocată, fără îndoială, prin influența Duhului lui Dumnezeu. Această schimbare, potrivit părerii lor, se produce treptat de la o treaptă la alta, până când, în cele din urmă, vechea natură este complet subjugată. Acest punct de vedere despre acest subiect include în sine două erori: mai întâi, o

eroare cu privire la vechea noastră natură și apoi cu privire la personalitatea reală a Duhului Sfânt. Acest punct de vedere neagă decăderea iremediabilă a naturii umane și Îl consideră pe Duhul Sfânt ca fiind mai mult o influență și nu o Persoană.

În ceea ce privește adevărata noastră stare de la natură, Cuvântul lui Dumnezeu o prezintă ca fiind cu totul o ruină total incorigibilă. Vrem să furnizăm dovezile.

- **Geneza 6.5:** Și Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că orice imaginație a gândurilor inimii lui era numai rău toată ziua [sau: mereu, neconținut].

Cuvintele „orice”, „numai” și „toată ziua” exclud definitiv orice idee referitoare la o posibilitate de restabilire a omului înaintea lui Dumnezeu. Și iarăși:

- **Psalmul 14.2,3:** Domnul a privit din ceruri peste fiii oamenilor, ca să vadă dacă este vreunul cu pricepere, care-L caută pe Dumnezeu. Toți s-au abătut, toți s-au stricat; nu este niciunul care să facă binele, nici unul măcar.

Și aici, expresiile „toți”, „niciunul”, „nici unul măcar” exclud definitiv o însușire de restaurare existentă în natura omului, așa cum este judecat el în prezența lui Dumnezeu. După ce am obținut o dovadă de la Moise și o alta din Psalmi, să luăm una sau două dovezi din profeți.

- **Isaia 1.5,6:** De ce să mai fiți loviți? Veți spori în răzvrătire! Tot capul este bolnav și toată inima slăbită. Din talpa piciorului și până la creștet, nimic nu-i sănătos în el.
- **Ieremia 17.9:** Inima este nespus de înșelătoare și fără nici o speranță de vindecare: cine poate s-o cunoască?
- **Isaia 40.6,7:** Orice făptură este ca iarba, și toată frumusețea ei, ca floarea câmpului. Iarba se usucă, floarea se ofilește.

Sunt destul cele de mai sus din Vechiul Testament. Vrem acum să ne îndreptăm spre Noul Testament. Citim în evanghelia după Ioan:

- **Ioan 2.24,25:** Isus Însuși nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoștea pe toți și pentru că nu avea nevoie să-I mărturisească cineva despre om, fiindcă El Însuși cunoștea ce este în om.
- **Ioan 3.6:** Ce este născut din carne este carne.

Compară și cu Romani 3.9-19. Citim în continuare în epistola către Romani și către Efeseni:

- **Romani 8.7,8:** Pentru că gândirea cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, pentru că nu se supune legii lui Dumnezeu; pentru că nici nu poate. Și cei care sunt în carne nu pot să-I placă lui Dumnezeu.
- **Efeseni 2.12:** ... erați ... fără nădejde și fără Dumnezeu în lume.

S-ar mai putea cita multe alte pasaje; dar nu este necesar. S-au prezentat dovezi suficiente, pentru a ne face cunoscută adevărata stare a naturii umane. Omul este „pierdut” – „vinovat” – „înstrăinat” – „numai rău” – „întotdeauna numai spre rău”.

Atunci, ne putem întreba pe bună dreptate, cum poate fi schimbat sau îmbunătățit ceea ce despre care se vorbește în acest fel?

- **Ieremia 13.23:** Poate etiopianul să-și schimbe pielea, sau leopardul petele?
- **Eclesiastul 1.15:** Ce este strâmb nu se poate îndrepta.

Și cu cât examinăm mai atent Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât mai mult ne vom da seama că metoda divină nu este de a îmbunătăți ceea ce este putred și corupt, ci de a introduce ceva cu totul nou. La fel se întâmplă și cu starea naturală a omului. Dumnezeu nu caută să o îmbunătățească. Evanghelia nu intenționează să restabilească natura veche a omului, ci să-i dea una nouă. Ea nu urmărește să pună un petec nou la o haină veche, ci să dea o haină cu totul nouă. Legea a căutat ceva în om, dar nu a găsit. Poruncile și rânduielile au fost date, dar omul s-a folosit de ele pentru a-L pune deoparte pe Dumnezeu. Evanghelia, dimpotrivă, ni-L arată pe Hristos ca fiind Cel care a glorificat și a onorat Legea; ea ni-L arată ca fiind Cel care a murit pe cruce și a bătut în cuie pe ea toate rânduielile și cerințele Legii; și ni-L arată ca fiind Cel care a înviat din mormânt și ca Biruitor a luat locul Său la dreapta Majestății în ceruri; și în cele din urmă ea declară că toți cei care cred în Numele Lui sunt părtași la viața Sa de înviere și sunt una cu El (citește cu atenție următoarele pasaje: Ioan 20.31; Faptele apostolilor 13.39; Romani 5.4-11; Efeseni 2.1-6,13-18; Coloseni 2.10-15).

Este de cea mai mare importanță să fim foarte clari și fermi cu privire la acest adevăr de bază. Dacă cred că nașterea din nou este o anumită schimbare a vechii mele naturi, și că această schimbare se dezvoltă treptat, voi fi, ca o consecință necesară, plin de o constantă neliniște și îngrijorare, cu îndoială și teamă, cu descurajare și tristețe, atunci când îmi dau seama că natura este natură și nu rămâne nimic altceva decât natură până la sfârșit. Nicio influență și nicio lucrare a Duhului Sfânt nu pot face vreodată carnea spirituală. „Ceea ce este născut din carne este carne” și nu poate fi niciodată altceva; și „toată carnea este ca iarba” – „ca iarba care se uscă”. Carnea nu este niciodată prezentată în Scriptură ca fiind ceva care poate fi îmbunătățit, ci ca ceva pe care Dumnezeu îl consideră „mort”, și pe care noi suntem chemați să o „omorâm” - să o supunem și să o tăgăduim în toate gândurile și căile ei. În crucea Domnului Isus Hristos vedem sfârșitul a tot ceea ce aparține naturii noastre vechi.

- **Galateni 5.24:** Iar cei ai lui Hristos au răstignit carnea împreună cu patimile ei și cu poftetele ei.

El nu spune: „Cei care sunt ai lui Hristos își îmbunătățesc carnea sau încearcă să o îmbunătățească”; nu, ci: „au răstignit-o”. Ea este cu totul de neîmbunătățit, și de aceea, în Hristos pe cruce, a fost complet eliminată de Dumnezeu. Dumnezeu nu cere nimic de la carne și, prin urmare, nici noi nu ar trebui să o facem. El o consideră moartă; și așa ar trebui să facem și noi. El a îndepărtat-o de la fața Lui, și pentru aceasta ar trebui să o considerăm

întotdeauna așa. Dumnezeu nu o recunoaște. Ea nu are nicio existență înaintea Lui. Bineînțeles că este în noi; dar Dumnezeu ne dă frumosul privilegiu de a o considera și de a o trata ca fiind moartă, și pentru aceasta suntem făcuți capabili prin energia și puterea Duhului Sfânt care locuiește în noi. Cuvântul Său pentru noi este:

- **Romani 6.11:** Tot așa și voi, socotiți-vă pe voi înșivă morți față de păcat, și vii față de Dumnezeu.

Aceasta este o mângâiere nespus de mare pentru o inimă care a fost preocupată ani de zile cu lucrarea lipsită de speranță a îmbunătățirii naturii sale sau de autoperfecționare. Este o mângâiere nespus de mare pentru o conștiință care a căutat o bază pentru pacea sa în îmbunătățirea treptată a ceea ce este cu totul de neîmbunătățit. Este în sfârșit o mângâiere nespus de mare pentru fiecare suflet care poate de ani de zile a căutat cu seriozitate mântuirea sa, dar care a crezut că mântuirea constă în îmbunătățirea a ceea ce urăște sfințenia și iubește păcatul - carnea! Pentru toți aceștia este infinit de important să înțeleagă adevărata natură a nașterii din nou. Nimeni care nu a experimentat-o el însuși nu-și poate imagina chinul profund și dezamăgirea amară pe care o simte un suflet, care, în iluzia deșartă că natura este capabilă de îmbunătățire, după ani mulți de lupte constată că natura rămâne natură. Și tocmai în proporție cu chinul și dezamăgirea va fi bucuria de a descoperi că Dumnezeu nu caută îmbunătățirea naturii, adică a cărnii, pe care El o consideră moartă, iar pe noi ca fiind vii în Hristos, făcuți una cu El și primiți în El, în vecii vecilor. Da, să ajungi la o concluzie clară și înțelegerea completă a acestui adevăr este o eliberare divină a conștiinței și o adevărată înălțare a întregii ființe morale.

Ce este deci nașterea din nou?

Este o nouă naștere - transmiterea unei vieți noi - implantarea unei noi naturi - formarea unui om nou. Vechea natură rămâne ceea ce este, iar natura nouă, complet diferită de aceasta, este introdusă. Ea are propriile obiceiuri, propriile sentimente și nevoi. Și toate acestea sunt spirituale, cerești, divine. Toată strădania ei este îndreptată în sus. Ea năzuiește mereu după sursa cerească, din care a rezultat. Așa cum în natură apa se ridică întotdeauna la aceeași înălțime de la care a venit, tot așa în har natura nouă - natura divină - se ridică întotdeauna la propria ei sursă. Nașterea din nou este pentru suflet ceea ce a fost nașterea lui Isaac pentru casa lui Avraam (Geneza 21). Ismael a rămas același Ismael; dar a fost introdus Isaac. La fel natura veche rămâne aceeași, dar cea nouă este introdusă. „Ceea ce este născut din Duhul este duh” (Ioan 3.6). Ea împărtășește esența sau natura sursei ei. Un copil are natura părinților săi, iar credinciosul este părtaș la natura divină (2 Petru 1.4).

- **Iacov 1.18:** El, potrivit voii Sale, ne-a născut ...

Într-un cuvânt, nașterea din nou este lucrarea lui Dumnezeu de la început până la sfârșit. Dumnezeu este Cel care lucrează, omul este obiectul fericit și favorizat al activității Sale. Contribuția sa nu se cere prin participarea la o lucrare care trebuie să poarte întotdeauna

amprenta unei mâini atotputernice. Dumnezeu singur a făcut creația - și la fel Dumnezeu trebuie să fie și în lucrarea tainică și glorioasă a nașterii din nou.

Titlul original: „Was ist die Wiedergeburt?“
din *Botschafter des Heils in Christo*, 1863, pag. 1–5
Titlurile intermediare sunt introduse de SoundWords